

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singvlos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

September.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

S E P T E M B E R.

S. ÆGIDIUS CONF. 1. Septembris.

Stemma in ÆGIDIO regium indoles munifica prodidit. Nam puer prætextam exiit, ut pauperem agrum indueret. Et hic quidem morbum cum centonibus posuit, at ille nudus cætera, ut virtutem & miraculum saltem tegetet, ablatam sibi vestem à nescio quo non satis noto homine piè commentus est. Eodem scilicet furto assem omnem paternum abstulerunt egeni, quando Gallias ÆGIDIUS petiit, & post multa prodigia easdem cum cervâ latebras habitavit. Atque, ut qui matrem deseritis, alia cælo ubera esse sciatis, hæc famelico eadem cervæ præbuit. Exclamare hîc Roma potuisset: ecce fera hominis hospes, ecce homo feræ asylon. Etenim cum nutricem frequens venatorum corona cingeret, tutelam sinum ÆGIDII & preces habuit, quibus ad teli jactum damnati canes allatrare prædam potuerunt, non prehendere. Ipse Rex Clodoveus libertatem cervæ, ÆGIDIO fortuitâ sagittâ tunc vulnerato cœnobium, cœnobio dotem regiam donavit, sibi unam erroris veniam oravit. Et verò non hujus modò sed gravioris etiam sceleris impetravit, quod quidem studiosè ille occultavit, sed ÆGIDIUS sub divinis scheda annotatum è cælo accepit, nunquam delendum, nisi stylum Rex vertisset. Divus porrò noster satis jam à terrâ lactatus ad perennes beatitatis fontes contendit, quos ad eò appetivisse quid mirum est? à nutrice suâ cervâ sitim hanc bibit.

Ex Lippeloo & Pet. de Natal.

Vendere

*Vendere patrimonia & dare pauperibus stultitia huic
 saculo, sed sapientia DEO est. Ut contra divitiis incu-
 rare, pecuniam fœnore augere, terminos dilatare violen-
 tiâ, industria & questus apud sæculū, sed apud DEVM
 timen & pœna est. S. Paulin. epist. 2.*

S. ANTONINUS M. 2. Septembris.

PROterat ANTONINVS è Galliis oriundus sorte
 suâ contentus nobilem & in digitis anulum &
 in pedibus lunulam jactare, sed nimum quantum
 ambitiosus purpuram insuper ausus est sperare,
 quam ut cælum illi lubentius pingeret, non dubi-
 tavit, ostro deficiente, sanguinem promittere. In-
 credibile enim dictu est, quàm inde à puero pro
 Christo hunc fundere gestierit. Et verò non pas-
 sus repulsam est, æternâ præsertim virginitate
 candidatus: sed sacerdotio initiatus cum baculi
 ictu populis ad Christiana sacra adductis undas
 dedisset, ipse altero, sed gladii, ictu promissum diu-
 tiororem dedit, utque hic copiosior flueret, corpus
 in partes sectum, partes in aquas sparsæ. Sed præ-
 clarum ostrum, martyris inquam sanguis omnis in
 undis officiosus coivit; ipsæ undæ ut ne tumulo
 ANTONINVM prohiberent, penitus abcessere.
 Nam caput nobile volucres cæli mentes aquilas
 nudæ, naviculâ ad Principis Festi, quem Christo
 martyr pepererat, regiam usque, secundo flumine,
 deduxerunt. At Festus Divi ædes templum & ca-
 pis sacri monumentum esse jussit. Nos etiam pro
 merito ANTONINVM laudaremus, si vel unam il-
 le, de quibus diximus, volucres pennam dedis-
 set. *Ex Mombritio & Petro de Natalibus.*

*Noli contemnere plebejum, quia nobilis es, noli despi-
 cere servum, quia potens es; noli pauperem fastidire,
 quia*

quia dives es: nunquid nobilior, nunquid potentior, nunquid ditior es Christo? ille pro te illa, qua tu despicias, elegit. S. Ambros. super Psalm. Beati.

S. AIGULPHUS MART. 3. Septembris.

Humiles cunas AIGVLPHVS magnis virtutibus nobilitavit, monachus primò Floriacensis, tum Abbas Lirinensis factus. Unus certè dignus à Deo habitus est, qui, somno monitore, opima illa spolia (ossa D. Benedicti) Cassino in Gallias asportaret. Cæterum invidia Arcadium quendam, & suo minimè dignum nomine Columbum, (Pseudomonachum utrumque) excivit, qui virum & monasterio & vitâ ejicerent. Excepit AIGVLPHVS amico convivio hostes, & cæsus atque in vincula datus, licet ab ipso custode ad fugiendum animaretur, turpi fugæ gloriosum carcerem prætulit. Inde captivus cum suis abductus, cum tempestate diebus XL. jactarentur, solus portum sibi petere visus est. Et petebat, sed beatitatis; quam quia jam unam & animo spirabant & ore loquebantur, linguam Columbus primò jussit præscindi, tum omnibus radicitus evelli. Etiam tum disertè loquentibus laudes DEO, quin AIGVLPHO ad concionem mirâ facundiâ dicenti erui etiam oculos mandavit, gratulatuos puto sibi, quòd abhinc monstrum hoc, tyrannum monachū visuri non essent. Ad extremū in insulam ejecti gladioque sunt cæsi. Ne tamen improbitas ob successus sibi plauderet, adfuit in somnis Columbo ipse AIGVLPHVS, & sanguinis sui guttâ in scelerati pectore ac tergo geminos circulos descripsit. Ex his supplici unum duntaxat reliquit, certissimum mortis omen, quâ Rex Clodoveus meritissimum affecit. Nam ut

omnes

omnes scriptores taceant, facinoris immanitatem
 execræ linguæ loquuntur. *Ex Graf.*

*Vidit Deus opera tua, recursus & excursus flagitio-
 rum tuorum, & continuit iram suam. Cælum non ful-
 minavit, aqua non submersit, non absorpsit tellus; &
 in omni terra sit plena gloriâ Domini, non reveritus
 est præsentem Dominum, & coram tantâ munditiâ im-
 munditias tuas exercere. S. Pet. Dam. serm. de Char.*

S. ALBERTUS C. 3. Septembris.

Absque ventis adversis fuisset, nunquam ani-
 mum ALBERTVS ad cælum appulisset, usque
 adeò malè Favonios sæpè vocamus. Natus in
 magnas opes, majores has artibus non bonis effe-
 cerat, stultusque cælum dudum auro vendiderat.
 Ut tamen divitiis divitias, hoc est lutum luto ad-
 deret, velis remisque per lacum Verbanum con-
 tendit. Verùm exorta repentè ingens procella
 alias scilicet oculis undas Cocyti objecit, alium
 nautam Charontem. Ergo cùm omnia jam uni-
 cum naulum crederet, & orco debitum, vota cum
 velis vertit, & ut viveret, cælo vovit deinceps vi-
 vere. Arrisit continuò votis cælum, ut audisse hæc
 scires. Sed ecce in ipso portu naufragium. Opes
 omnes (ne time lector) in miseros abjicit, inde
 conjuge inter velatas virgines abditâ, montem
 non sine ingenti labore conscendit, qui in eum,
 de quo mentionem fecimus, lacum excurrit. Hic
 cælo propior cum DEO jam commercia habuit,
 & commeatum à præternavigantibus demissâ
 sportâ lagenulaque accepit tam diu, dum Angeli
 denique victum è cælo ministrarent. Itaque cum
 Superùm hospes necquicquam ab hominibus
 jam mendicaret, mortuum rati sunt accolæ. Sed
 vivere

vivere splendor casæ imminens ostendit, & pestis à vicinis populis ALBERTI & D. Catharinæ, cui templum ponere Angelus iusserat, precibus propulsata. Eidem templo illatus ALBERTVS, ambrosiam, quâ, cum viveret, passus erat, mortuus etiam spiravit. *Ex vitâ B. Alberti.*

Dilige totâ animâ Dominum Deum tuum, sponsum tuum, vitam tuam, solatium tuum, consilium tuum, & refugium tuum. Dilige illum, qui tibi est quidquid amabile aut optabile esse potest: dilige eum castè, devotè & sanctè; non verbo, non linguâ, sed opera, & veritate.
S. Bern. op. de char. c. 31.

B. ROSA VIRGO. 4. Septembris.

ROSAM etiam in autumnò donamus, unam eandemque & castis nivibus & verecundâ purpurâ formosam. Protulit Viterbium Italiae urbs, fovit D. Francisci hortus, & ne malè alii, bene cælum carpsit. Hæc inquam ROSA, ut contra procaces manus se armaret, à primis annis omnibus corporis afflictationibus se dedit. E gravissimo morbo decumbens & jam jam moritura cum ea de alterâ vitâ differuisset, quæ oculis tunc coram intuebatur, testesque dictorum sorores jam olim defunctas nomine quamque compellasset, VIRGO MATER intervenit, & porro vivere, sed inter eas iussit, quæ Magnum Franciscum sub Minorum veste sequuntur. Quod cum è morbo recreata ROSA egregiè præstitisset, denuò ad eam Magna MATER invisit. Et sufficere poterat id spectaculum, sed illa alterum objecit, FILIVM tormentis olim omnibus exercitum, qui nimirum tot plagis saucius cor amantis etiam ipsum tam sauciavit, ut tum denique verè inter spinas ROSAM dixisset.

dixisses. Sub idem tempus cum Friderici II. Imperat. factionem castigasset, cum omni familiâ urbe ejecta Sorianum venit. Sed exilium leve Angeli & non multò post morte Friderici libera patria fecerunt. Placuit tamē etiam præ hâc cælum, quod quò facilius videret, circa annū M.CC.LIV. oculos clausit. *Ex vitâ apud Moriales D. Rosa.*

Nulla vel brevis hora subrepat, in quâ non habeas memoriam Filii Dei pro tuâ miseriâ, & suâ misericordiâ Crucifixi. Quid faciet Dominus majestatis, si nos, qui cinis & pulvis sumus, tantæ misericordiâ videris ingratos? S. Bern op. de char. c. 32.

S. EUDOXIUS M. . 5. Septembris.

CLamat EUDOXIVS illud hodie nobis: *Exeat Aula, qui pius esse cupit.* Certè quòd pietatem Christianam coleret, licet aulæ Imperatoriæ comes, aulâ tamen ejectus est. Sed neque extra hanc ferre in EVDOXIO Diocletianus potuit probitatem, sed in vincula jussit abripi, quasi verò vinciri virtus posset. EVDOXIVS ubi adesse exploratores intellexit, nec dum notus mensæ admovit suæ, lautèque & perquam liberaliter habuit. Inde suus ipse jam proditor, lubens volens ad Imperatorem abiit, pugnasque edidit, quas sperare a voluntario Christi milite posset. Sed neque solus in aciem prodit. Prodiere cum Duce tam forti mille centum & quatuor, qui omnes ad tyranni pedes cum superstitione primò balteum, mox vitam etiam projecerunt. Atque hi quidem præivere triumphantem EVDOXIVM, qui ex equuleo veluti triumphali curru accepta pro cæli patriâ vulnera jactabat. Secuti deinde sunt amici integerrimi MACARIUS & ZENO, hic in ipso loco supplicii ab

T EVDOXIO,

EVDOXIO, ille à BASILISSA EVDOXII conjuge ad triumphum pompam invitatus. Itaque non sæpè cælum tot armatos unà recepit. Agite tamen, ô Sodales Mariani ! non ideo subire cæli mœnia minùs contendite ; liberalior DEVS Romulo est ; coronam auferet, etiam qui ultimus transcendērit. *Ex Metaphr.*

Si fidem & fiduciam tuam jactes in liuores & vulnera Crucifixi, & in tua salutis usum conuertas memoriam Dominicae passionis, erit sanguis ipsius pretium redemptionis tuae, mors ejus conuertetur ad vitam, dolor ejus in gaudium tuum, in tuum honorem ejus opprobria. S. Bern. de char. c. 34.

S. ELEUTHERIUS ABB. 6. Septembris.

MInimam laudem à nostro calamo ELEUTHERIUS accipiet, qui maximam jam olim à Magno Gregorio accepit. Summa est, D. Gregorium sub ultimum verni jejunii diem, inedia, ob imbecilliores stomachum, succubiturum fuisse, nisi pulpam latranti ELEUTHERIUS preces suas objecisset. Id beneficium Gregorius non modò stylo sed facundâ etiam picturâ in templo locutus est. Quin & mortuum ajunt ab ELEUTHERIO precibus denuò animatum ; sed nos dæmoni ereptam prædam laudamus. Fortè ex itinere Divus ad sacrum Virginum Asceterium diuertat, in quo puer agebat atri genii obfes. Non ausus est eâ nocte malus hospes puerum torquere, sanctionem hospitem veritus. Itaque ille domum patrum suum sequitur. Hic etiam pacem crederes : sed induciæ tantum erant. Dum enim ELEUTHERIUS alieni cœnobii vires elevat, suas laudat, redux velut ex insidiis hostis solo adolescentulum affligi

affligit miserisque modis discruciat. Sed obfuit provocasse ELEVTHERIVM. Neque enim hic prius cum suis pugnare precibus desit, quàm penitus statione non suâ orcum pepulisset. Nunc similes pugnas cur non spectamus? anne quos dæmon timeat, ELEVTHERII, an quos agitet, pueri desunt? Ex *Grasio*.

Quoties honor nobis nolentibus ingeritur, necessarium est ut in pavimento cordis sub districto discipline pede calcetur, & velut venenatus serpens in ipso suggestionis capite ictum sentiat, ne in extremo bonæ operæ nis calcaneum movere præsumat. S. Petr. Damian.

S. STEPHANUS EPISC. 7. Septembris.

ASpera & inculta terrarum habitare D. Bruno-
nem ajunt. Viridaria rectius dicerent, quæ
tam nobiles nobis flosculos submitunt. Atque
hem tibi ex his STEPHANVM Lugduni Galliarum
nobili familiâ satum! Hic vitæ reliquæ in ipsis
cunis bullaque præludens, quem diem patienti
Christo dicamus, materni lactis abstinentiâ san-
ctum habuit. Amorem suum Christum sub pane
latentem quoties contemplatus fuit, putasses æstu
absumentum, nisi lacrimis, quibus diffuebat, hunc
temperasset; dixisses Crucifixo immortuum, nisi
vitam suspiria prodidissent; denique existimasses
cælo precabundum interesse, nisi hoc descendere
ad STEPHANVM vidisses, Angelo misso. Jam tem-
pestates fugatas, desperabundos cælo, ægros sani-
tati, mortuos vitæ redditos taceo. Unum idque
utile juventæ, quod Pontifex jam Diensis edidit,
facinus narrabo. Dixerat graviter in omnia vitia,
illud præsertim, quo festos Divorū dies aleis, cho-
reis & id genus ludicris vulgus amat profanare.

Cum aures necquicquam diu pulsasset, dæmoni denique malo, qui ad eas nugas impellere animas adsolet, pro concione imperavit, positâ larvâ palam sese ostenderet. Enimverò paruit tam horribilis, ut jam magistri sui puderet in ludo discipulos, facileque cum illo etiam hunc damparent. Sed, ô Superi, invenit hodie iterum discipulos pessimus Doctor. Juvat chartas minimè doctâ pietas manu crepare. juvat aleam (vel salutis) jacere; juvat terrâ plaudere, & ne serò pereamus, ad orcum non jam imus; currimus, saltamus. *Ex Surio.*

Quod Sirenes fuisse finguntur, id verè sunt illecebra cupiditatum, & blandimenta vitiorum: habent enim in specie lenocinium, in gustu venenum, quorum usus in crimine, pretium in morte numeratur. S. Paulin. ep. 35.

NATIV. B. M. V. 8. Septembris.

Potuit denique post longissimæ noctis tenebras solem hoc die tellus sperare, quando tot votis jam olim exoptatam nasci *Auroram* vidit, *MARIAM* inquam, quæ *Joachimo* atque *Annâ* prognata lucem primò vidit dicam? an videndam orbi propinavit hodie. Certè festum agere hunc diem multis jam retrò seculis Christianus orbis instituit, idque cælo auctore. Nam ferum Anchoretam hâc ipsâ luce quotannis audire cælestes illos Amphiones solitasse, qui lætissimis modulis omnem latè aërem exhilararent; sed & Paulum quendam annis permultis sub eam noctem, quæ diem *Virginis* natalem præit, vidisse sidus ingens cælo se demittere, & festivis ignibus ædem *Lauritanam* exornare: utrumque porrò Angelis doctoribus didicisse, id ob *Cunarum virginearum* memoriam Superos factitare. Echo itaque solum est

omnis

omnis hodie mortalium plausus, quam cælum
suis concentibus provocat, utinam vel ad ultima
hujus vota responsura! scintilla est, ab æthere in
animos hominum illapsa, utinam in incendia abi-
tura! Bene profectò Innoc. IV. quòd à morte Cæ-
lestini IV. Pontif. Max. creatio, quam Frideric. II.
Imperat. turbare nitebatur, VIRGINIS ope felici-
ter successisset, patronæ cūnas omnibus annis
dies VIII. celebrari jussit. Sed hoc etiam parum
esse, audacter dico. Felices illæ Cunæ, illæ linguæ,
in quibus quotidie MARIA cum aurorâ nascitur,
cum sole vivit, & neque cum die emoritur. Ex
Duran. Beleth. Vincent. Turfell.

*Studeamus seculi hujus blandimenta despicere, car-
nis incentiva reprimere, Crucem Christi assidue in
mente portare, quatenus dum nunc gladio Maria trans-
figimur, cum ipsâ de æternæ felicitatis dulcedine saue-
mur.* P. Damian. serm. 2. de Natal. B. M. V.

S. ADRIANUS MART. 8. Septembris.

MAppam dixisset martyrum sanguinem, qui
hunc mitti vidisset, tam ad pugnam Chri-
stianos olim passim excivit. Ita ADRIANVM ex
equestri ordine virum, ut Christo militaret, ea-
dem prælia, martyrum gloriosa & invicta in tor-
mentis constantia, accenderunt. Et vicisse etiam
se ratus est, cum manus tyranno dedit vinculis li-
andas, ex quibus cum aliquot post dies cum bo-
nâ veniâ egressus ædes suas repeteret, conjunx-
tus Natalia fortissima matrona transfugam è san-
ctis castris adventare rata tecto exclusit, nec prius
admisit, quàm fidem se Deo servasse ostenderet.
Quin ipsa in vincula reduxit maritum, ipsa cum
cæcus ilia effunderet, dictis firmavit. Et quia femi-

nis aditus ad ergastula martyrum jam negabatur, positis capillis, ut viro femina animos adderet, virum induit, cumque membris truncandi jam Christi milites essent, id scilicet à carnifice multis precibus blanditiisque exoravit, ut primas conjux teneret; ab hoc verò, ut sponte manus securi subiceret. Ipsa dexteram ADRIANI legens thesauri loco (& erat) asservavit. Nec multò post eum ADRIANVS ad cælitum gaudia Nataliam etiam invitasset, conjugi suo conjux iterum & æternum juncta est. Quamvis quid conjuges dico, quando in utroque virum agnovimus? *Ex Surio.*

Qua collatio tui est ad ineffabilem, ad incomparabilem, ad inconprehensibilem Deum? nihil ei ad mensuram meriti retribuere potes, si in retributione eorum, qua pro te sustinuit, te millies mille annis gehennali incendio cruciaret. S. Bern. op. de char. c. 27.

S. CORBINIANUS EP. 8. Septembris.

CORBINIANVM fugientem è Galliâ honor Romæ assecutus in totius orbis oculis infulâ mactatum in patriam remisit. Iterum Romam dum fugit, ursum qui clitellarium equum interceptum absumpserat, vicariam sibi operam jubet addicere, & cum equo equi etiam sarcinas ferre. Reduci per Bavariam Grimoaldus Dux hospitium offert. At negat ille impudiciæ stabulum hospitium sibi fore, pelleret, quam uxoris loco haberet, Pilitrudem, fratris nuper conjugem. Advolant, ecce, uterque, & infames nuptias ejurant. Subinde CORBINIANVS ad epulum vocatur. Adest, benè precatur, assidet. Sed dum Grimoaldus buccam cani objectat (audite qui canes plures quàm pauperes alitis) eversa mensâ è diatâ se proripit, de-
testatus

8. Sept.

VITÆ SANCTORVM.

439

testatus epulas, quibus quidem Præsul dixisset benè, sed canes accubuissent: se deinceps cum hominibus cœnaturum. Non multò post in Strigem offendit, audit incantationibus Pilitrudis filio salutem attulisse, invicem ingentia munera abstulisse. Enimverò jubet omnia in prædam egenis cedere, debitaque superstitioni stipendia probra & plagas numerat; mox paratas capiti à Pilitrude infidias effugit, sed non perinde etiam hæc cælitas. Nam primò filium, mox etiam maritum vitâ videt exturbari. Ipsam longum funus vivumque, captivam; Galli abducunt; exulem dein in Italiam asellus asportat. At CORBINIANI tumulum suis cælum funeralibus ornavit, Frisinga pro Asylo habet. *Ex tom. 1. Annal. Boio.*

Debemus animo præmeditari, quod aliquando futuri sumus, quod, velimus nolimus, abesse longius non potest: nam si nongentos vitæ excederemus annos, tamen nihil esset præterita longitudo, quæ esse desisset.

S. Hieron. ep. 3.

S. BONFILIUS ORD. SERV. B. M. V.

8. Septembris.

Quid Roma pileum, quid secundum libertatem vindicias crepas? ego iterum illos laudo, qui pulchram servitutem sub Mariæ nomine circumferunt. Tu felicissima servitutis cunabula audi. Fuit jam olim nobilis inter cives Florentinos Societas VIRGINI sacra. Hi dum ex more festum cælo translatae diem agunt, BONFILIUS pars magna & ipse horum, quiniq̄ alii faces subdipectori senserunt, quibus, ut se totos VIRGINI manciparent, inflammabantur. Nec mora, vitam opesque veteres cum veste ponunt, & novus ipso

T 4

Natae

Natæ VIRGINIS die, peculiaris eidem cœtus enascitur, Artingi primò is loci Antistitis, tum Innocent. IV. Pont. Max. auctoritate probatus: cumque stipem colligentes infantes facundo miraculo *Servos VIRGINIS* clamitarent, id hodieque scilicet nomen ferunt. Jam incrementa ordinis promisit vitis, quæ sub vernum tempus fata, mox DOMINÆ luce (quâ Salutatâ ab Angelo colimus) & florem & gemmam adeoque uvam exhibuit. Sed & vestes servis suis Deipara obtulit pullas, quibus & FILIUM patientem & viduam MATREM lugerent. BONFILIO deinde ad pileum voce cœlesti evocato testimonium sanctitatis in vultu splendor, in toto corpore odor dixerunt, & iusta hominibus permixti Cœlites illis verbis cecinerunt; *Subvenite Sancti DEI, & exaudite.* Tales exequias *servi VIRGINIS* merentur, alias sperate qui liberti, qui libertini amatis audire. *Ex Ordin. ipsius monum.*

Considera quanta sit dignitas nostra, quantaque nobis proportio sit cum Mariâ: Concepit Maria Christum in carne, deferimus & nos illum in mente. Resiciebat Maria Christum, cum teneris labris lac exprimeret uberum, reficimus & nos variis bonorum delictis operum. S. Pet. Dam. serm. 2. de Nativ. B. V.

S. AUDOMARUS EP. 9. Septembris.

COepit AUDOMARVS tunc vivere, cum desit mater; quando nimirum à morte hujus cum patre mori mundo inter Ascetas occepit. Jucundum credo videre cœlo erat, patrem unâ & filium in eâdem virtutis scholâ discere, miraculo eò majori, quòd ad hanc filius patrem duxerat. Quid jam mirum, si mira alia quàm plurima patravit AUDOMARVS, si radiare è ligno crucem, si exsur-

gere

gere è lectulis ægros, è vinculis captivos iussit? Nos duo tantum scribemus, quorum pueri unum, alterum bis pueri senes legant. Episcopus jam Morinensis adolescenti interdixerat, ne cymba in aquis luderet. Risit ille, & lusit. Sed inobsequentem venti fluctusque in altum, inde è Galliã in Saxoniam usque ejecerunt, & ut contra immorigerum conjurasse cum aquis terram agnosceret, latrones in littore venientem præstolabantur. Quid ageret sine velis, sine remis puer nauta? Nempe remi preces, vela divi apud DEVM AVDOMARI merita fuerunt. His ille in patrium portum inventus, naulum Navarcho suo obsequium dehinc persolvit. Hic cum amissos senio oculos ad D. Vedasti tumultum recepisset, mox facti pœnitens cum non videret, an ex re animi esset videre, precatus est DEVM, iterum eriperet, si noceret, lumen. Eripuit, & in cælum abituro duces Angelos misit. Ibi ille cæcus nunc DEVM videt. *Ex Surio.*

Indue te, quæso, veste innocentia, orna te quasi veste polymita varietate virtutum, & qui te fidei annulo subarrhavit, in te odorare latetur aromata gratiarum.
S. Bernard. de char. cap. 31.

S. SALVIUS EPISC. 10. Septembris.

Meritò hodie plaudimus SALVIO, qui bellè omnes personas egit in eadem vitæ fabulâ, Judex, Monachus, Abbas, Episcopus. Et ne eventus sive Comicos, sive Tragicos desideres, bis vivus, bis mortuus. Unicam scenam spectata. Concluserat, cum Abbatem exuisset, angustâ cellâ sese. Sed natus cælo animus libertatem morte quæsit reperitque. Jam extulerant mortuum, jam tumulto inferebant, cum è ferali capulo se tollens

T S

simul

simul vivere iterum, simul vitæ illacrimari cœpit. Heu! cheu! ubi? hominum & Cœlitum fidem! ubi sum? imò cheu! ubi fui? unde, ah! excidi? felix mors, quæ vivere me feceras? infelix nimum vita, quæ mori iterum me cogis! Juvat, ô juvat iterum mori! Narrat deinde à morte ad beatas delicias abductum se inter Angelorum & Divorum comitatum, jam ambrosiam gustasse, jam nectar illud libasse; sed quod opera ejus porro terris necessaria diceretur, ad vitam iterum damnatum esse. Et nimirum ex ergastulo suo ad Pontificatum Albigensem extractus pauperibus patrem, captivis vindicem se libertatis præbuit. Vaticiniis insuper clarus Regiis ædibus quandoque nudum gladium imminere conspexit, qui geminos Regios filios intra vicesimum diem sustulit. Quòd tamen mortuum se crederet, quamdiu vivebat, sui funeris ipse vates & vespillo tumulo se compósuit, & bis victor cælo subiit, viæ utique, quam nuper iverat, minimè jam ignarus. *Ex Greg. Turon.*

Hunc sequamur, huic militemus, cui conjunctus nunquam disjungiur miles, qui militantibus sibi gloriam vitæ aeternæ, honorem regni caelestis & divitiarum hereditatis suæ & divinæ cognitionis consortium perenne largitur. S. Paul. Epist. 36.

S. NICOLAUS TOLENT. CONF.

10. Septembris.

SEptennis NICOLAUS solenne deinceps habuit tres in hebdomade dies, interque eos illum etiam, quem VIRGINI dicamus, pane cibario & fontanâ victitare. In Canonicorum deinde Collegium ascitus, cum illa pro concione D. Joannis audisset

audisset (*Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt*) quasi unī illi dictum esset, extemplō ad eos Anachoretas abiit, qui D. Augustinum æmulantur. Ibi facilè ostendit, quàm mundum mundi quæ omnia odisset. Sacerdos ubi primùm litare cœpit, è piacularibus flammis umbra adfuit, abduxit quæ ad immania tormentorum ergastula. Ibi simul hæc, simul sociæ umbræ omnes patronum sibi NICOLAVM legerunt; pro quibus cum ille ad aram aliquoties dixisset, partem longè maximam à suppliciis absolvit. Sub hæc cum eum è cognatis unus aliquis à Religionis amore abducere & mundo iterum conciliare pessimè conciliatus adniteretur, surdum scilicet reperit. At faciles aures invenerunt è cælo vates, qui obitum feliciter NICOLAVM Tolentini cecinerunt. Eò enim ocyus abiit, stellâ duce, quæ ibi demum constitit, ubi tumulatus postea fuit. Morituro jamjam Christus cum Matre & D. Augustino obvius venit, cum sex ante mortem mensibus quotidie sub noctem Angelorum concentus audisset, manifesto indicio, quàm non longè à cælo abesset. *Ex Surio.*

Vis scire quales Dominus querat ornatus? Habeto Prudentiam, Iustitiam, Temperantiam, Fortitudinem; his cæli plagis includere; hæc te quadriga velut aurigam Christi ad metam concita ferat: nihil hoc monili pretiosius. S. Hieron. ep. 2.

SS. MENODORA, METRODORA,
NYMPHODORA, VV. MM. 10. Sept.

Iterum Virgines Martyres aspicias, hoc est, rosas & candore & purpurâ suâ nobiles, pulcherrima virtutis mixturâ MENODORA est, METRODORA

& NYMPHODORA sorores & è Bithyniâ oriundæ. Hæ quò securior sive ab apertâ vi, sive prodicione pudor foret, collem omnes desertû infederunt, munimentum virtutis ingens & propugnaculum. Solæ tamen, etsi maximè volebant, minimè potuerunt esse: virtus enim, ut ferè fit hospites, ex omni loco excivit; & fuere crebra miracula ad convocandam multitudinem tubæ instar. Sed uti inter spectatores alios admiratores castitas, ita alios hostes habet. Inter hos infestissimû Frontonem vidisses omnibus machinis oppugnare virginitatis castrum. At huic animus etiam crevit in pugnâ, auditaque inter omnia tormenta una eademque omnium vox velut tessera pugnantium: *Agnosces Christe sponsas tuas coram Patre, quem coram hominibus neque sanguine fateri erubescimus.* Interea MENODORA inter virgas moriendo vincit, & salvum virginitatis scutum patriæ cælo ostentat. Sororibus ad demortuæ conspectum etiam animus accedit. Quare post faces ardentes & equuleum METRODORA, post uncos ferreos NYMPHODORA vectibus cæse geminarunt triumphum, in quodum corpora in flammam projiciuntur, alia flamma cælo delapsa judicem omnemque tortorum manipulum momento in cineres vertit. At ex illis aliis flammis tergeminus cælo Phœnix prodiit & vanitatis accusavit, scilicet poëtas, unicum tantum esse jurantes. *Ex Surio.*

Sicut peccati cogitatio decolorat, affectio vulnerat, sic consensus omnino animam necat: caveamus ergo cogitationes inutiles, ut animarum nostrarum facies decora permaneat; quòd si noxia cogitatio subierit, laboremus citius abluere sordes, quibus nos maculari conspiciamus.
S. Bern. serm. de car. Cut. & Off.

S. EUPHROSYNUS C. II. Septembris.

MAla cape sis ex Elysiis hortis, quid horres?
 securus cape. Non illa sunt, à quibus primi
 parentis dentes obstupuerunt. Nec Eva mater,
 sed EUPHROSYNUS porrigit, ille quidem terræ fi-
 lius & inter monachos ad culinæ nidorem dam-
 natus, sed cujus labores cælo impendio sapiebant.
 Ostendit hoc sacerdoti & ipsi integerrimæ vitæ,
 quanti eos faciat, quos imprudens nihili facit tel-
 lus. Sordebant huic jam diu humana, & nauseabat
 mortalia immortalis animus; illas gustare delicias
 auebat, quas alieno gustu miselli perdidimus. Ne-
 que negavit DEVS, sed votis tam piis satisfactu-
 rus, extasi abreptum in felicissimos hortos transfu-
 tulit. Ibi dum ille gaudiis inundatur, EUPHROSY-
 NVM nostrum videt non jam ignobilis terræ co-
 lonum. Atque ut ne somnum crederet somniūm-
 ve, accipit ab eo laudata à nobis poma, quæ vel
 odore suavissimo patriam suam loquerentur. In-
 terea ære campano ad preces matutinas vocante
 sibi redditur Sacerdos, & dum ad templum pro-
 perat, involuta pallio poma reperit: mox ubi ea-
 dem omnia ex EUPHROSYNO intelligit, Ascetis
 munera portentosa & in his virtutem EUPHRO-
 SYNI prædicat. Et nobiles quidem illi fructus
 fructus alios quotidie miracula proferebant, at
 EUPHROSYNUS proditus fugâ se subduxit. Et quò,
 ais, fugit ille? Nempe si sic illi Paradisus patebat,
 gratis jam quæris. *Ex Mem. Gracis.*

*Nihil est, benedictæ fili, quod possit aut debeat præfer-
 ri ei, qui est verus Dominus, & verus Pater, & Impe-
 rator æternus. Cui enim rectius vitam nostram impen-
 dimus.*

dimus, quàm illi à quo accepimus? cui si in hoc seculo militaverimus, tunc ad ipsum transire merebimur.
S. Paulin. ep. 39.

S. THEODORA POENITENS.

II. Septembris.

Vrum an feminam spectâsse te, lector autumas? utrumque, si mihi credis. Nam femina, puto, fuit THEODORA, cum lapsa est, vir, cum surrexit. Id te vita docebit. Tenebat illa matronas inter Alexandriae principem locum. Sed ex hoc lena eademque venefica turpiter dejecit, cum qua Sol occidens non spectat scelera impunè perpetrari suasit, itaque adulterium persuasit: ac si unum solummodo cælum oculum haberet & mediâ etiam in nocte Argus non esset. Vidit ipsa THEODORA crimen, cum primùm lux animo aborta est, & quò ruborem absconderet, cœnobio se abdidit, utque viros effugeret, inter viros virum se venditavit. Et jam lacrimas quibus facinus piabat, vel Crocodilus probaverat, dum dorso innoxiam per fluctus tulit; jam silvæ, per quas invidi monachi intempestâ nocte miserant à feris devorandam, virum & ipsæ crediderant; cum loco pellere dæmon malus aggressus, non quidem virum negavit THEODORAM, sed tamen infamis mulierculæ operâ patrem mentitus est. Poterat se ipsam absolvere THEODORA sexum fatendo, sed maluit suum sub alieno scelere scelus luere. Itaque pulsa cum infante septem ipsos annos propter Monasterii fores jacuit cæli hominumque injuriis exposita. Denique cætera miracula, & morientis apud cælites gloria Cœnobiarchæ ostensa, adductusque eodem temporis articulo maritus, mors ipsa

ipsa denique palam orbi fecerunt feminam fuisse
THEODORAM, sed quam viri imitarentur. Ex
Metaphrast.

*Meliora mihi amici vulnera, quæ Christus accepit
ut sanaret me, quàm voluntaria inimici oscula, quibus
mihi per illecebrus delectationum caro male suada blan-
ditur, ut quasi parricidiali Iudæ osculo paratis in capti-
vitatem meam prodat inimicis.* S. Paulin. ep. 2.

S. GUIDO CONF. 12. Septembris.

ETIAM GUIDONEM humili genere natum ad
astra virtus evexit, tutissima eorum scala, qui
generosi humi obrepere detrectant. Natalem ter-
ram Brabantia dedit. Puer non prius animo hilari
esse unquam potuit, quam aut preces Deo, aut
egenis stipem dedisset, quam ubi non habuit, ipse
scilicet coëgit, mendicorum mendicabulum.
Adolescens VIRGINIS templo operam suam ædi-
tibus addixit, gnarus cæli portam esse, quam cu-
raret. A tam sancto munere cum à mercatore per-
suasus mare conscendisset, & ventos & Superos
adversos sensit, quin remo manum tamdiu exi-
mere non potuit, quousque hanc redux VIRGI-
NIS aræ supplicem tetendit, manifesto in hujus
transfugas exemplo. Sanctius postmodum iter
instituit, cum Romam & Hierosolymas aliosque
Christianis vestigiis nobiles locos petiit, septem-
que ipsos annos talem se, quales omnes sumus,
peregrinum vendidit. Hinc cum fessio DEVS quie-
tem donare vellet, in lectulum dejecit. Hoc cum
ager Anderlaci decumberet, columba è cælo
multo lumine corusca advolavit, simul vox audita
est, quæ ad coronam dilectum invitavit. Enimverò
lubens paruit. Orbe scilicet pererrato, restabat

ut astra viseret ; quam viam an illi juvenes insistant , qui Gallias nunc & Italias petunt , tibi , qui hæc legis , iudicium esto. *Ex Surio.*

Quâ presumptione non diliges illum , qui te non diligentem dilexit , qui te peccantem non despexit ? Vide quæso quâ compensatione , quo merito summa & aterna respondeas Trinitati. S. Bern. op. de char. c. 27.

S. MAURILIUS EP. 13. Septembris.

MAVRILIO patria Mediolanum , parentes illinc nobiles , vitæ Magister D. Martinus fuere. Ab hoc & sacerdotio & infulâ Andegavenfi condecoratus est , factumque calculo suo candidissima columba probavit capiti MAVRILII obvolitans. Mitto plurima prodigia. Vos qui animas , qui juventam curatis , ad unicum animum advertite. Parvulus , isque moriturus sacro chrismate firmandus erat. Dum sacris MAVRILIVS plüsculum immoratur , emoritur ille. Nimirum hoc suum facinus Pontifex credere , non expiandum , nisi munere abdicato. Proinde se iudice exul clam navim conscendit ; lapsisque in mare , quas secum ferebat , templi clavibus , vovet non prius patriam visurum , quam claves amissas. Mox trajecto mari servum se viro principi addicit , horumque colit ille nuper Italiae unicus flosculus. Jam annis omnino septem totâ Europâ à suis quæsitus , Angeli demum indicio inventus est. Tot preces precibusque mistæ lacrimæ , redditæque à pisce , qui navim insilierat , claves , & promissa puero à Deo vita , redditum tandem persuaserunt. Nempe primò omnium ad tumulum est itum , ubi unâ Divus à precibus & puer à morte surrexit , infulæ etiam hæres MAVRILII , *cujus*

ulti-

ultima moribundi ad astantes illa vox perhibetur, cogitarent, quas gererent animas, pretioso, ah! nimium lyro, Christi sanguine emptas esse. O juventus Parthenia, etiam tu animo hæc volveres! Tantillo animas non venderes. Ex Surio.

Quomodo redamabis, anima, vita tua gratuitum largitorem, largissimum administratorem, pium consolatorem, sollicitum gubernatorem, copiosum redemptorem, aeternum conservatorem, ditatorem, glorificatorem?
S. Bern. op. de Char. c. 5.

EXALTATIO S. CRUCIS.

14. Septembris.

SI minùs bellare feliciter, certè prædari novit COSRHOAS, qui cùm captam toties Hierosolymam ipse etiam cepisset, prædam nimium quantum magnam Crucem Servatoris in Perlidem asportavit. Doluit Christianus Imp. Heraclius spolia hæc Christianis detracta esse, & cælo auctore armis commune omnibus Christianis dedecus aggressus abolere, ternas copias COSRHOÆ totidemque Duces felici Marte devicit, fortissimè Christianis utpote pro signis suis dimicantibus. COSRHOAS dum fugâ Tigrim trajicit, socium regni filium minorem Mardesam sibi adsciscit. Id maximus natu Syroës impatienter ferens gemino parricidio & fratrem & parentem sustulit, pactusque regnum cum Heraclio pro cruce est stultissimus mercator. Hanc porrò Heraclius cùm imperatorio habitu fulgens eò ferre vellet, quò primò Servator tulerat, nec tamen, occultâ vi gradum morante, progredi jam posset, monuit Præsul Zacharias fastum ponere & aurum nimis animo

mo onerosum ; nescire crucem purpuram , nisi quæ de Christi sanguine ruberet , sed neque coronam nosse , quam spinæ non ornarent. Aliter ergo triumphandum sibi esse intelligens Heraclius , nudus pedes & plebejam togam indutus facilè jam pedem promovit , & sublimem crucem loco suo & honori restituit. Hæc EXALTATÆ CRVCIS festa initia ajunt. Nego ego , & cum bonâ pace Heraclii , ea Christo primitus adscribo. *Ex Brev. & Baron.*

Intuere ne mortiferam crucem efficias , in quâ facias Filium Dei amaris doloribus interire : superbia superius , inferius Luxuria ; à dextris prosperatio iniquitatis , à sinistris adversitatis desperatio , spinas , clavos & lanceam Filio Virginis repræsentant. S. Pet. Dam. ser. i. de Exaltat. S. Crucis.

S. AICHARDUS ABBAS. 15. Septembris.

Ingens duëllum matrem inter & patrem felicissimè AICHARDVS sustulit. Dum enim hic militiæ , illa Deo devotum vellet filium , hic pulchræ litis arbiter , ut ex æquo rem componeret , utrumque præstitit , & ad militiam abiit , sed religiosam & DEO sacram. In hæc cum egregiè diu adversus Orcum depugnasset , & in fundo paterno victrici VIRGINI ædem , hoc est , propugnaculum sibi exædificasset , Dux demum nongentis monachis datus est. Inter fortia ejus facta memorant in fugam actum non semel hominum hostem , sive crucis telo , cum arbore dejectâ obruere Christi milites vellet ; sive aquâ lustrali , cum hæc omnibus suorum cubiculis exegit. Post multas maximasque pugnas beatam vacationem tandem pro suis à DEO petiit. Annuit hic & Angelum bonum

misit,

misit, qui post longam cum malo luctam bacillo
 mediam partem tam sancti exercitus signavit.
 Erat hoc rude emeritos donasse. Nam de morte
 & ipsi moniti, cum quatuor dierum jejunio cor-
 pus curassent, & sacris omnibus se armassent, ulti-
 mum pugnarunt, eodemque die, vultu (ut victo-
 res scires) læto & præfulgido omnes cælum trium-
 phantes ingressi sunt. Sed & RICHARDVS tunc
 secutus est. Cur enim à triumpho Dux exclude-
 retur? *Ex Grasio.*

*Deputat Deus Virtutes Angelicas humana custodia,
 & infelix homo relictâ puritate virtutum, squaloribus
 se polluit vitiorum: & Angelus foetorem ac inhonestam
 purulentia nauseam invitus tolerat, etsi caelestis imperii
 lege constrictus obedientiam non omittat. S. Pet. Dam.
 l. i. ep. 15.*

S. EDITHA V. 16. Septembris.

Ferax olim Divorum tellus Anglia, quam
 Eheu! degenerasti. Sponte tuâ ferebas fructus
 olim, quos jam non nisi gladiis sulcata, & sangui-
 ne rigata donas. Illos inter EDITHA numeratur
 Edgari Regis filia & Christi sponsa, cui amores
 suos primis annis devovit, paranympnos novo
 more leprosos diligens, quos, quò deformiores
 aspectu erant, hoc formosiores & digniores se pu-
 tabat; ut jam cælo id muneris ambiente, non du-
 bitaret Angelus pauperem præ se ferre. Porro in
 deliciis EDITHÆ Crux fuit, quam cum pingere to-
 ties manu Dunstanus Antistes vidisset, pollicem
 prehensens nunquam tabo obnoxium esse jussit.
 Id quod postea factum vidit Anglia, cum à morte
 (quæ ut suavis esset, cantu suo Angeli fecerunt)
 trigesimo die matri, tum anno tertio decimo
 Dun

Dunstano spectandam se dedit, monuitque corpusculum tolleret integrum tunc etiam, si membra, quibus in molli ætate ad levitatem abusa esset, exciperet. Iuum & inspectum monumentum est, fidemque fecerunt præter oculos, pedes & manus, omnia reliqua à tabo immunia membra. Sed & in dextrâ pollex à putredine fuit eximius. Quid? quòd cum miraculum Canutus Rex rideret, referato iterum loco media sepulchro se extulit, manumque injicere improbo paravit? Supplicem tamen & in gratiam recepit, & inter undas postea servavit. Magni hæc olim Anglia miracula faciebat, pluris ego Angliam, si in vitam nobis EDITHAS revocaret. *Ex Gras.*

A tuâ dignitate nimis enormiter & ignominiosè te dejicis, si transitorias & inanes pulchritudines appetis. Mundus propter te factus est; ideo mundum non ames. quia Mundus non est te dignus, cum jis eo longè dignior. S. Bern. opusc. de Char. 29.

S. LAMBERTUS EP. M. 17. Septembris.

LAMBERTVM Trajectensi mitrâ ornatum Theodoricus Rex in exilium expulit. Ille cum in Monasterium Stabulense se recepisset, tum denique in patriâ sibi visus est vivere, exilium omnium miserrimum maximumque mundum ratus. Obsequio sancto fasces suos ita submisit, ut Abbatis imperio, sævissimâ hieme, sub cruce precando noctem transegerit, unico contra frigoris asperitatem cilicio armatus: sed hoc scilicet divini in pectore ignes propulsarunt, quos in reducis vultu splendor insolens prodidit. septimo abhinc anno cum Pipinus Rex Trajectensibus Pontificè suum, Pontifici solium suum reddidisset, hic tum
gra-

17. Sept.

VITÆ SANCTORVM.

453

gratum se fore existimans, si regię famę & salutem
confuleret, liberrimis verbis ob pellicem Alpaida
castigavit, hanc neque poculo neque alloquio, li-
cēt multum ambiret, dignatus. Ostendit etiam
hęc, quid mulier irata & pellix posset; & germa-
no adnidente Dodone, LAMBERTVM cum sociis
obtruncavit. Sed & cælum iratum ostendit, quid
contra impios posset. Et Dodoni quidem putre-
scenti humum etiam negatam scribunt: eum verò,
qui Divo lethale vulnus infixit, duello & fratrem
peremisse, & peremptum ab eodem fuisse; omnes
denique scelerum socios aut mortuos illicò esse,
aut diu, hoc est miserè, vixisse. Illud omnino me-
morabile, odium, quo infandos amores perseque-
batur LAMBERTVS, ab animo etiam in corpus de-
mortui transisse, & cum passim exanimi oscula
ferret vulgus, arcanâ vi solas ab his pellices exclu-
sas esse. Atque hujus odii tam sancti hæredem te
hodie LAMBERTVS vult, Mariane. *Ex Surio
& Grass.*

*Quid suavius homini, quid jucundius, quàm mun-
dum contemnere, & se reputare seculo celsiorem, atque
in bonæ conscientia vertice consistentem mundum habere
sub pedibus, & nihil in eo videre quod appetat, cui invi-
deat, quem metuat? S. Bern. op. de Char. c. 18.*

S. SATYRUS C. 17. Septembris.

AMbrofium in SATYRO vides. Nam frater hic
illius fuit, non virtute modò sed vultu quo-
que & habitu corporis tam germanus, ut familia-
rium etiam oculos falleret. Et nesciissent hi sæ-
pius, quemnam ex duobus alloquerentur, nisi
amor & vitæ morumque similitudo, adeoque ani-
morum consensus unum jam pridem ex geminis
fecif-

fecissent. Erat porrò in SATYRO ea animi simplicitas, ut columbam; ea prudentia, ut serpentem; virtutum fragrantia tanta & copia, ut hortum jure dixisses. His ille præsiidiis instructus rem fratris domesticam ita administrabat, ut pietas familiam duceret. Eripi sibi oculos credebat Ambrosius, cum ex oculis SATYRVS abiret. Abibat tamen, cum negotia id exigebant. Et ecce navim conscendit SATYRVS, sed non sine armamentis. E collo Angelorum panem suspendit. Mox venti insurgunt & fluctus navim expugnant. At SATYRO naufrago non commeatus, non vela, remi, mæsus, non anchora deest, omnia hæc adsunt in SS. Eucharistiâ. Illo succollante, quem collo ipse ferebat, emergit; & Anathema templo ipsum Servatorem suum gratus donat. Credidit in portu se esse; & fuit, non tunc quidem, sed paulò post, cum beatâ morte defunctus est. Verum tunc naufragum Ambrosium lacrimis vidisses. *Ex ipso D. Ambrosio.*

Beatus qui sanctæ Communioni atque orationi tanquam celestis Angelus incumbit, & mundis quotidie cogitationibus vacat, neque aditum præbet improbo demoni, ut animum suum expugnet & abducatur à Deo Servatore, S. Ephrem. in Beatitud.

S. HILDEGARDIS V. 17. Septembris.

Nescio quid de HILDEGARDE sentiendum, mundumne deseruerit, an potius nunquam fuerit in mundo; quippe II. annorum virguncula inter virgines sacras adlecta. Cælestia ab ipsis cunis videre habuit, nutuque hæc prodidit, quando sermone non potuit. Literas, quas nunquam didicit, scripsit tamen, easque non suâ linguâ: atque ut cantaturam scires olim, quod canere alii

despe-

17. Sept.

VITÆ SANCTORVM.

455

desperabunt, carmen, jam tunc absque doctore scitissimè modulabatur. Vatum etiam sacrorum oracula fideique nostræ volumina legebat & explicabat puella, ut ipsissimam seculi illius Sibyllam Bernardus laudaret, & in concilio Rhemensi Eugenius PP. probaret. Cæterum visa cælestia morbus comitabatur ferè continuus, qui castigabat scilicet timidam, quoties prodere hominibus monita cælo data negligeret; fuitque, cum lecto affixam ita undique oppugnarunt dolores, ut cedere anima & velle deditioem facere jam jam videretur. Sed præsidio Angeli venerunt è Primi-pili Michaëlis cohorte, qui atros Genios unaque morbos omnes in fugam egerunt. Dum porro vixit, mira egit innumera, lynceoque vultu ipsas cordis latebras inspexit, sensaque animi obtutu suoprehendit. Funus illustravit iris gemina in cælo visa, hanc lux coronabat lunæ circulum referens, quem itidem crux ornabat, multiplici mox incremento innumera. Id miraculum super defunctæ domum descendit. Et ascendere nos dubitamus tam familiariter invitati? *Ex Surio.*

Beatus qui puris cordis oculis Deum semper intuetur, qui que bonis ac honestis colloquiis delectatur, & à pravis ac turpibus, quæ bonos mores corrumpunt, abhorret; quoniam minimè fiet diaboli mancipium. S. Ephr. in Beatitud.

S. FERREOLUS M. 18. Septembris.

ANnum à Christi ortu tertium supra trecentessimum victoriis suis nobilem fecit FERREOLVS, non tam militum quàm Martyrum antesignanus. Hostis, qui cum ei bellandum erat, atrox & versipellis Crispinus Procos: fuit, ut qui modò

modò insidias (blanditias) admovit, modò aperto Marte (tormentis) pugnavit. Utraque vel elusit prudenter vel vicit fortiter FERREOLVS. Et poterat facilè pacem cum hoste componere, si vel semel sacrificasset. Sed maluit suam sanguinem Christo, quàm vel alienum Diis improbis litare. Et jam tota agmina carnificum vicerat, cum ferro oneratus in carceres triumphans abiit. Inde ruptis cælesti ope vinculis, per sopitas custodias & portas patentis ad Rhodanum evasit, quem cum Angelis succollantibus transnataisset, retractus a fugâ ultimam nobilissimamque pugnam edidit. Nam capite D. Juliani Commilitis objecto, iustus est aut suam mutare, aut similem expectare sententiam. Ille charum caput amplexatus multumque dissuaviatus, sanguinem sanguini, caput capiti, tumulumque tumulo sociavit. Hunc ajunt multis post annis D. Mamerti operâ adaptum, FERREOLI, & in manibus FERREOLI, Juliani caput, utrumque integrum ostendisse. Exemplo vel Græciâ Judice supra omnes Pylades & Orestes amico. *Ex Sur. & Pet. de Natal.*

Beata esset nostra conditio, si equè DEO & hominibus vel displicere timeremus, vel curaremus placere: si tantum præcepta Christi, quantum populi sibila vereremur; & si tanti laus quæ ex DEO est, quanti isti de vulgo plausus, emeretur. S. Paulin. ep. 31.

S. JANUARIUS CUM SOC. MM.

19. Septembris.

Vidit JANUARIUS Beneventanus Pont. flammam cælo lapsam caput Sosii Diaconi lambere. Eo prodigio excitatus accurrit, Sosiumque osculis & amplexu impeditum Martyrem saluta-

lutavit, Martyr etiam ipse futurus. Etenim ad annum Christi CCC. XLV. à Timotheo in furnum tertio jam die succensum coniectus est. Nimirum qui puerorum olim inter flammam modulos mirati sunt, magis nunc inter easdem senem Cygnum JANVARIUM obstupuisse, cui, ut omnibus numeris suis constaret musica, voces suas Angeli junxerunt. Innoxium itaque ex equuleo suspendi tyrannus imperat. Sed vel omnibus lacertis nervis fortis tamen paruit. Jam cum victorem victus ante curram Puteolos egisset, bravium scilicet speravit JANVARIUS. A cursu ad carceres reductus, familiarem suum illic Sosium reperit. Mox ad bestias damnatus virtute suâ omnes circumavit, præter Procons. qui cum capitis sententiam in Divum pronuntiaffet, oculis repente orbatus, tunc demum errorem suum vidit, jamque propitium Numen sibi à JANVARIO oravit. Sed diceres omnem, quam bestiæ posuerant feritatem, in unum judicem coisse. Vix enim JANVARIUS lumen ingrato reddidit, cum hic gladio illi abstulit. Aspexere tamen fidei lucem, quam videns videre respuit Timotheus, quinque millia hominum. Ex Baron.

Vacat tibi ut Philosophus sis; non vacat tibi ut Christianus sis? verte potius sententiam, verte facundiam: sis Dei Philosophus, & Dei vates, non querendo sed imitando Deum: sapiens, ut non tam lingua quam vita nudatus, tam disseras magna quam facias. S. Paulin. p. 35.

S. EUSTACHIUS M. 20. Septembris.

EUSTACHIUS, olim Placidus (cujus vel nomen Romani Imperii hostes debellabat) dum fe-

V

ras

tas sectatur, Christum inter cervi cornua conspicuum habet, domumque nobile venationis spoliū FIDEM portat. Ab eo tempore etiam Christiani Jobum suum habuerunt. Nam opes & familiam everfam mitto. Ab exilio exordior. In hoc conjugem impurus nauta sub oculis avehit, mox ipsos oculos (filios geminos) illum quidem leo, hunc lupus rapit. Jam ille tantorum nuper exercituum Imp. pecoris fit Dictator, classicum bubus canit, dux oves præit, baculo in lupos pugnat. Sed proditus demum à cicatrice, ad Traianum iterum, ad exercitus ab aratro abducitur. Et vide mihi sis fortunæ ludum. Merent sub illo Agapius & Theopistus, quos dentibus ferarum opiliones olim excusserant, ipsissimi filii EVSTACHII; hi dum alter alteri pueritiam suam narrant, & repente fratres se mutuò salutant, audit hæc è vicino mater (cujus pudicitia Deus consuluit, impio nautâ extincto) & utrumque ad ducem rapit, petitque, filios sibi vindicet. Hic insperato EVSTACHIVS pro se pronunciat, agnitusque & uxorem & filios sibi addicit. Victor deinde Romam ingressus, ipsos in triumphum Deos ducit. Dum enim his sacrificare renuit, ad bestias cum suis damnatur, innoxius denique tauro Phalaridis includitur. In hoc mugire ipsum alii credebant, sed ille fortunam ridebat. Ex Surio.

Judicaturō Domino lugubre mundus immugiet, adducetur cum suis stultus Plato discipulis, Aristotelis argumenta non proderunt. Tunc tu rusticanus & pauper exultabis & ridebis, & dices, Ecce crucifixus Deus meus; ecce judex qui obvolutus pannis in præsepio vagiit. S. Hier. ep. 1.

S. MATTHÆUS AP. & EV. 21. Septembris.

V Idit Judæa hodie clarum inter pauca miraculum: Camelum scilicet per angustias acus se penetrantem. MATTHÆVS fuit, è prædivite Publicano impiger CHRISTI sectator, cujus etiam vitam literis descriptam reliquit, maximam posteris hæreditatem. In Æthiopia multa illi lucta cum Magis fuit, qui geminos aliquando in Divum dracones emisérunt, sed quos ille quàm mox cicures in loca sola amandavit. Cum his monstris etiam perfidia exulavit. Nam cum insuper filium regis demortuum ad vitam revocasset, permota hujuscemodi miris regni longè maxima pars CHRISTVM amplexa est. Sed cum regnum adiisset, qui Iphigeniam jam olim Deo desponsam copulare sibi sacrilegus pertentaret, MATTHÆVS, quòd palàm impium procum damnaret, dum ad aram facit, securi cæsus ipse victima sacerdos cecidit. Continuo Iphigenia virginitatis Patrono templum ponit. Hic Rex non amore jam modò, sed irâ etiam ardens, ignes Virginis ædibus subicit. Sed iterum pro pudore Angelo è cælis & D. MATTHÆO pugnantibus, flamma ad tyrannum evolvans vix locum dedit, ut cum filio se subduceret. Nimirum mors illi minimè sicca debebatur. Sui ipsius carnifex suum denique hausit sanguinem, qui alienum semper sitiverat, regnumque Iphigeniæ germano reliquit, sub quo (utpote Christiano) liberè jam colere Æthiopia MATTHÆVM cœpit, cui quidem nos illud palmarium dicimus, quòd purioribus undis primus non frustra Æthiopes laverit. *Ex Lippeloo.*

Agnosce te peccatorem, ut tecum prandeat Christus,

intra cum peccatoribus convivium Domini tui, ut possis non esse peccator. Agnosce Christum, audi Dominum tuum, audi celestem medicum: si vis curam, agnosce languorem; si cupis misericordiam, confitere peccatum. P. Chrysol. serm. 2. de S. Matth.

S. MAURITIUS CUM SOC. MM.

22. Septembris.

VOcaverat ex Thebæâ legione jam semel iterumque ad supplicium decimum quemque Maximianus, cum ita ad reliquos dux MAURITIUS: Libavimus milites hodie sanguinem nostrum, nondum litavimus. Sed bonum factum! litabimus, ubi nostrum cum sociorum cruore miscbimus. Illos è cælo jam spectare vos, è cælo audire credite. Quid enim? erubescite. primus è nobis cælum subiit, quisquis decimus cecidit. Proinde si viri estis, uni semper novem invidetis. Me non ducem putate, nisi ad mortem moriendo vos duxero; vos modò mortem triumphalem portam credite. Nimirum uno jam ore omnes Maximianum incusare; quid tam parcè biberet, quem tam sitiret sanguinem? Indulgeret improbæ siti, quando sibi tantumdem sanguinis in divite venâ ac sociis bulliret. Si crimen esset DUS non sacrificare, crimen hoc omnium esse. cur pauci luerent, quod omnes peccassent? Itaque cingit omnis exercitus fortissimam phalangem, mactatque omnem; cum ecce veteranus supervenit, clamat, frustra veteranum se dici, si præmia juvenes præripiant; frustra tot stipendia numerare, si nullam martyrii palmam. per emeritam denique se nectam orat, sequi saltem triumphantes in cælum Thebæos liceret, quos præire tarda ætas prohiberet.

22 Sept. VITÆ SANCTORVM. 461
buiſſet. Et annuit etiam huic Maximianus, in hoc
uno adverſus Chriſti cultores liberalis. Et profe-
ctò in nullis puto canis tam pulchrè vel ſanguis
rubuit, vel laurus viruit. *Ex Surio.*

*Solenter animus ante actionis ſuæ primordia cuncta
debet adverſa meditari; ut ſemper hæc cogitans, ſem-
per contra hæc thorace patientiæ munitus, & quidquid
acciderit, providus ſuperet; & quidquid non acceſſerit,
lucrum putet. S. Greg. 5. Mor.*

S. PHOCAS M. 22. Septembris.

Hortum PHOCAS dum vixit, coluit. Horti
pulcherrimam roſam ipſum non malè horti-
cultorem dixerò, tunc præcipuè, ubi ſuo ſe ſangu-
ne rigavit. Cæterum patria illi Sinope fuit, ferax
olim philoſophorum urbs: quibus quidem omni-
bus vel opum vel mortis contemptu certavit oli-
tor noſter. Etenim quidquid hortus ferebat,
prudentiùs PHOCAS in miſeros hoſpitesque,
quàm ille olim in mare abjecit. Jam verò pro Chri-
ſto moriens haud paulò elegantius Chriſtianæ
philoſophiæ ſanguine, quàm noſtrates philoſophi
atramento, ſubſcripſit. Sed audite vos qui fortiter
declamatis, molliter morimini, in lectulis & men-
ſis ſapientes. Adſunt ſpiculatores, qui PHOCAM
ad gladium quærunt. Tecto, menſâ hic ipſe exci-
pit, & hoſpitalitatis teſſeram ſecurus cum hoſti-
bus communicat. Intereà quærunt hi quis PHO-
CAS? ubi agat? quibus conſiliis capi, necari poſ-
ſit? Nimirum ait PHOCAS, hunc nulli æquè ac
ſibi notum, nec longè abeſſe, & verò poſtero die
traditurum ſe PHOCAM ſine turbis in manus
ipſorum. Interim tumulum ſibi parat ſuus pridie
veſpillo, poſtridie proditor. Cohorruere ſatelli-
tes,

tes, & Jovem hospitem reveriti, manus hospitatis sui sanguine lavare reformidarunt. Sed ille nullam aliam symbolam quàm cædem suam oravit. Accepit ergo hanc, & tumulo suo est conditus. Noverat jam, noverat resurgere flores terrâ obrutos. *Ex Surio.*

Stude cognoscere te ; quia multò melior & laudabilior es, si te cognoscis, quàm si, te neglecto, cognosceret cursum siderum, vires herbarum, complexiones hominum, naturas animalium, & haberes omnium celestium & terrestrium sapientiam. S. Bern. l. Med. c. 5.

S. EMMERANUS M. & P. 22. Septembris.

ORtum hoc sidus in Aquitaniâ est : luxit diu Bojariæ, sed numquam clariùs, quàm cum occidit. Res in hunc modum gesta. Uta Theodoni IV. Bojorum Ducis filia, dum stupri confuetudinem cum Sigebaldo juvene cætera nobili habet, ecce uterus intumescens scelus prodit; ipsa EMMERANO, dum patrem eum dicit, mortem parit. Landbertus enim Utæ germanus scalarum radiis illigato manuum pedumque digitos, aures item naresque & quæ natura velavit, articulatim omnia præsecat, eruit oculos, linguam denique stirpitis avellit. Sed etiam sine hac cum loqueretur EMMERANVS, quid aliud loquebatur, quàm innocentem se mori? Quid? terra & illa quæ sanguinis imbres biberat, & illa quæ tumultum prima dederat, numquam non virenti cespite læta; aër, qui ipsos XL. dies nefas flevit, quod homo fecerat; undæ Danubii & ipsæ cæli lacrimis exundantes; lampadum ignes, qui in eâ pompâ, quæ Ratisponam sacra lipsana advecta sunt, inter omnes ventos pluviasque pertinaciter emicabant;

mira

23. Sept.

VITÆ SANCTORVM.

463

mira denique alia innumera, an non totidem integritatis testes sunt ab omni naturâ submissi? Nec pro EMMERANO solum, etiam contra EMMERANI hostes Numen pronunciauit. Correpti infantiâ carnifices. Uta Landbertusque exules, illa inter Italos, hic inter Hunnos perierunt, vindictâ in feros etiam posteros grassante, quorum omnium vel cita vel longa mors, hoc est misera vita fuit, ut ita non minus diu, quàm sæpè moriens innocenti tyrannus parentaret. *Ex tom. I. Bavar. S. & tom. I. Annal. Boic.*

Tu, ô Christiane, quæris vindicari de adversario tuo, qui tibi forsân injuriam fecit? attende Christum medicum agritudinis tuæ: propter te pependit in ligno, & nondum est vindicatus; & tu vis vindicari, & non vis tantum & talem Magistrum imitari. Aug. s. 2. de SS.

S. PROIECTUS EP. 23. Septembris.

Nihil jam novi, si laudes suas infantia in utero loquitur. Ita PROIECTVS noster gravidæ parenti visus est in somnis per latus nasci, & dextrâ liliū præ se ferre triumphans. Sensit certè patria (Forum Cornelii fuit) virtutis odorem, & laudavit animum etiam lilio candidiorem. Ipse literis bonis imbutus Episcopo Cornelio adfuit, & cùm in stipem pauperum non nisi duo denarii superessent, loculos vacuos tanto miraculo infarfit, ut in totius paupertinæ cohortis stipendia suppeterent. Aliàs cùm tres hospites alii hospites riderent à carniū esu sibi temperantes, nec moniti ipsi à risu temperarent; collapsum repente cœnaculum est, risu omnibus, præter tres, quos diximus, & PROIECTVM, emortuis. Subinde mortuus etiam Cornelius viduam infulam reliquit. Et tulisset hanc

V 4

hanc

hanc jam tunc ad PROIECTVM populus, nisi altius ambitio præripuisset. Huic ipsi tamen optatam prædam mors intra xxv. dies eripuit, ut alter sibi delatam, cum fatalem esse capiti non merenti videret, ultrò ad PROIECTVM remitteret. Tunc demum infula locum se dignum credidit nactam esse, quando non tam ipsa liliam, quam liliam ipsam coronavit. *Ex Ferrar.*

Si pro temporali curâ agri medicis obediunt, servam arduam parcitatem; quare pro sempiternâ salute sit durum Christo moderatis obedire jejuniis, corpus gubernare mensurâ, mentem regere parcitate, sensum sobrietate frenare? S. Pet. Chryl. serm. 41.

S. THECLA V. & M. 23. Septembris.

PRinceps earum virginum THECLA memoratur, quæ candidum animi pudorem martyrii purpurâ exornarunt. Hæc à Magno Paulo fidem Iconii edocta, cum ab ejus ore dies noctesque è fenestrâ penderet, facile missio, qui ei è primâ nobilitate fuit, sponso, Christo amores suos addixit. Quam ipsam ob causam cum castitatis magister Paulus in vincula esset datus, gemmis omnique mundo muliebri distractis, aditum sibi ad eum mercata est, eas demum gemmas æstimans, quas è Pauli ore legeret. Et vide in virgine Herculem. Capta cicuravit, quibus objecta fuit, leones; domuit, quibus alligata fuit, tauros; vicit undarum, quibus immissa est, monstra; triumphavit, quos conscenderat, ignes; & flammæ, quæ nec Herculi pepercerant, virgini pepercere: ut sciant, qui castitatem eunt occisum, omnibus monstris insaniorese esse. Cæterum tot victoriis inclita Seleuciâ venit, ubi cum agris compluribus

salu-

salutiferam manum porrigeret, medici, quibus, quòd nullam jam lucelli spem viderent, oculi scilicet dolebant, in virginem infames adolescentulos armarunt. Hos lenones cum fugeret, quæ nec leones fugerat, jam jam comprehendendæ sinum rupes discedens præbuit, clausæque castitati & asylon & tumulus fuit. Itaque qui pudori periclitanti non consulit, hunc ego etiam rupe duiorem dicam. *Ex D. Basil. & Metaphr.*

Inter omnia certamina Christianorum sola sunt dura prælia castitatis; ubi quotidiana est pugna, & rara victoria: gravem namque sortita est castitas inimicum, cui quotidie resistitur, & semper timetur. S. Aug. l. de Hon. mul.

S. GERARDUS EP. M. 24. Septembris.

Genuère Venetiæ GERARDVM magno suo honori, maj. i Ungariæ bono. Nam per hanc illi dum iter est ad sacras Solymæ terras, hospitem interceptit Rex D. Stephanus, & detentum amicæ vigenti Episcopum dedit. Nihil illi post Christi honorem prius, quàm Matris hujus cultus, quem toto regno magnâ animi sui voluptate, fructu hominum quàm maximo, disseminavit. Pietatis in MARIAM illud argumentum esto, quòd ante ejus aram numquam non binos ministros excubare voluit, qui thuris odore eam honorarent, & fumo tam pio proderent, quibus Virginem castissimè ardebat, ignes sanctissimos. Adhæc nemo unus fuit, qui ab offenso veniam non exorasset, simul interposito Patronæ MARIÆ nomine orasset: ut jam nominis hujus characteres totidem calculos candidos dixisses, quibus omnes apud illum rei absolverentur. Jam ut corpus in virtutis

palæstrâ exerceret, noctu silvas & ex silvis ligna petebat, leprosis interim in lectulo Episcopi vicem dormientibus. Hostibus, qui regi Petro regnum, quod Stephanus suâ morte illi in manus tradiderat, vi eripuerant, malam mortem, sibi optimam vaticinatus est & sanguine comparandam. Et verò anno M X L I I. à globo impiorum cinctus, lapidibus primò est appetitus: sed, quia innoxius hos scuto Crucis excipiebat, post currum eversum hastâ transfixus est, cum pro parricidis suis, Christi & Stephani exemplo, è genibus perorasset. *Ex Surio.*

Beatus qui ab omni abhorret turpitudine peccatorum, seq̃ hostiam viventem & Domino acceptam offert. Beatus qui semper in seipso Dei memoriam colit: erit enim totus velut Angelus caelestis in terra cum reverentia & amore sacrificans Domino. S. Ephrem in Beatitud.

B. PUER CONSTANTINOPOLITANUS.

25. Septembris.

Quid hodie primùm miramur desipere hereticos? jam olim barbatos horum Magistros & ferulâ dignissimos ad rudem pueritiam erudiendos cælum ablegavit. Ita Petro Fulloni, qui Eutychetis œstro afflatus unicam tantùm in Christo naturam, adeoq̃ mortalem DEVM somniabat, doctorem puerum multò antè providit. Nam cum sub Theodosii Junioris tempora terræ motu rotus orbis, sed Constantinopolis potissimùm, v. i. ipsos menses laboraret, præter nobilissima urbis ædificia rectaque & sacra & profana dejecta, animi insuper omnium ita sunt consternati, ut cum ipso Imp. suo urbs urbem desereret, campoque

5. Sept.

s ligna
opi vi-
tro re-
manus
n, sibi
paran-
iorum
d, quia
st cur-
parric-
enibus

peccato-
tam of-
m colu:
cum re-
phrem

ANUS.

hare-
giftros
n eru-
ni, qui
n Chri-
omnia-
t. Nam
æ motu
imium,
ima ur-
dejecta,
ati, ut
ampof-
que

25. Sept.

VITÆ SANCTORVM.

que habitaret. Illud tamen civium bono factum, quod tellus sic mota mentes hominum non tam ad metum quam pietatem movit. Ipse Theodosius Imp. in togâ privatâ fordidus & pedes nudus dies noctesque Superos veniam sibi ac suis orabat. Inter hæc PVER innocentulus turbine raptus sublimis sub omnium & ex omnium oculis abiit, comesque huic unâ vulgi vox Kyrie eleison ivit. Hora non amplius abiit, cum eadem viâ puer redit, narratque quod à cæli Choraulis cantari audierat Trifagion. *Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis, miserere nobis*, aitque vetitum esse cæli consulto quidquam his addi. Simul legatione suâ perfunctus ad musicam suam moriens abit. Interea Patriarcha voluit, ut voces auditas repereret terra, cantuque etiam ipsa cælo, quod provocaverat, responderet. Factum, & Trifagion cantatum terram firmavit trepidam; ut homines non jam certasse tantum Superis voce, sed tunc superasse videantur. *Ex Men.*

Si accipientes munera taciti & immemores fuerimus, tamquam ingrati & indigni eorum subministratione fraudabimur; ut Deum, quem beneficiis non cognovimus, malis ingruentibus requiramus, & adversis simulemur ad rogandum, qui prosperis gratiam non egimus ad fruendum. S. Maxim. de non tim. car. host.

S. JUSTINA V. & M. 26. Septembris.

AN hodie suum parentes faciant, nescio, olim parentum officium liberi etiam fecerunt. Ita JUSTINA à teneris annis Christianas leges clam edocta, docere easdem parentes cœpit. Et jam per matris ad pectus patris aditum sibi fecerat; cum hunc nutantem jam in partes Christianas

visus per somnum ipse CHRISTVS impulit. Itaque brevi post mortuus pater vitam in acceptis filiae tulit. Cæterum fuit è Parnasso nescio quis Aglaïdus, qui oblitus virgines esse, quas colebat, Musas, impuris amoribus extremum JUSTINAM deperibat. Sed Palladem scilicet castitatis ægide contra omnes preces & minas armatam reperit. Itur ergo ad CYPRIANVM nobilem tunc cum primis magum, & orco omnes amores contra JUSTINAM evocantur. Sed omnes faces incestæ, omnia tela unico crucis clypeo repelluntur, & totus Cupidinum exercitus ab unicâ fugatur Dianâ. Enimverò irasci hîc arti suæ, sed multò magis artis magistro cacodæmoni CYPRIANVS: & quia hîc victum palàm se fatebatur, nuntium illi mittere, jamque libros & in libris Venerem Vulcano dare, ipse Christo & JUSTINÆ adhærere. Cum hac in exilium, in carcerem, in equuleum, in bullientes à flammis sartagine, ad palum denique & secures ivit. Itaque quando hodie virgini JUSTINÆ virum magum CYPRIANVM, hoc est oviculæ lupum, junximus, an non aurea secula reduximus? *Ex Lippeloo.*

illum amemus, quem amare debitum est: illum osculemur, quem osculari castitas est: illi copulemur, cui nupsisse virginitas est: illi subjiciamur, sub quo jacere supra mundum stare est: illi commemoriamur, in quo vita est. S. Paulin. ep. 4.

S. NILUS ABBAS. 26. Septembris.

Optimè omnium post conjugis mortem viduam vitam NILVS egit, quando solus jam in locis solis egit. Sed quid dico solus, quando exempli socios complures, & Cryptæ Ferratæ Abbas

im.

imperium in Magnates, & aded Imperatores & Pontifices habuit? Nam, ut alios taceam, Eupraxium Imperatoriâ præfecturâ superbum morbo curavit, & inter monachos adscriptum morte paulò pòst felici beavit. Alios viros Principes, quòd inventum monachi cucullum riderent, graviter objurgavit, edixitque id fore, quod factum mox est, ut seridò hunc sed serò ante mortē essent petituri. Ipsum Joannem XVI. Pont. & Othonem Imp. censoriâ virgâ notavit. Et ille quidem cum videre errorem suum nollet, oculos amisit; hic pœnitentiâ ductus patrem sensit B. NILVM, & manus hujus, in quas ille coronam unaque se & sua tradiderat, benè precantes habuit. Quidvis etiam Otho promittens, si pèteret modò NILVS, illud audivit, nihil nisi animum Imperatoris ex toto imperio se petere. memor esset, quos orbis nunc adoraret fasces, Dictatori olim supremo submit-tendos. Hoc Principibus, illud omnibus omnino proderit. Invisère ad NILVM viri è primâ nobilitate iidemque literati. Sed ille inanes disputantium argutias exosus, thesin legi jussit inexpectatam, Simeonis Eremicolæ inquam visum, quo vix decimum quemque mortalium cælo afferendum affirmabatur. Cohorruère ad hæc omnium animi tunc. At nostri philosophi Heracliti omnes sunt, rident, nescio an tam feliciter decimandi. Ex Baron. tom. 10.

Si quem videris superbiâ tumidum, habitu splendidum, & comitantium catervâ reliquos prementem, ille ne invidias, neque perturberis, sed fortis ac temperans esto, & eum paulò pòst extinctum aspicias: soli enim illi perpetuò florent, qui Dei obtemperant voluntati. S. Ephr. in Vit. rect. rat.

S. CALLISTRATUS M. 27. Septembris.

Spectavit CALLISTRATUS Carthaginensis miles in avo suo patientem Christum. Inde est, quòd magna pati Christianum & ipse duxerit. Christianum verò se esse commilitonibus tunc prodidit, cum inter preces assiduus pernoctavit. Debebat tam sanctas vigiliis in milite laudare Dux Persentinus & militaribus donis ornare; sed ille pium vigilem equuleo, verberibus & testarum fragminibus laceravit; ita tamen, ut inter ea omnia tormenta canere etiam CALLISTRATO adlubesceret. Atque ut ne infacetè cecinisse putet, capti modulis delphini gemini, cum culeo infutus & undis merfus esset, tergo Ariona suum exceperunt, & littori plaudentes reddiderunt. Eo miraculo permoti milites alii XLIX. cum Christo nomen dedissent, vincti in mare præcipites acti sunt. Cum enataissent rectius instruendi in novâ militiâ, denuò unâ cum CALLISTRATO piscibus præda abjecti sunt. Sed vicere iterum undas, & victoriam cælum gratulatû est, quando coronam misit, quæ caput CALLISTRATI cingeret. Quid expectas? in carceres abrepti, cæsi omnes in frustra sunt. Et hoc nimirum fuit, quòd plebejâ morte defungi noluerunt. Juvabat non integros, sed artuatim Christo perire. Nec poterant per minutas rimas exire; ampla ostia, magna vulnera ingentes & militares animæ quærebant.

Ex Metaphr.

Christus omnibus vita, omnibus via, omnibus janua est. Perge quòd curris, ut apprehendas, in quo apprehensus es; enitere per angustam viam, ut pervenias in amplam possessionem hereditatis aternæ. S. Pauli. epist. 31.

S. EL.

S. ELZEARIUS CONF. 27. Septembris.

DUXIT ELZEARIUS Gallus Comes Dalphinam. Dos rari pretii fuit, virginitas, quam sacrosanctam uterque per omnem vitam habuit. Vidit hanc matrona à Superis laudari sub gemmæ figurâ, quâ utique nulla etiam VIRGINIS dextræ clarior est. Aliâ, omnium ordinum turmas legere Agni vestigia, & his signiferum præire ELZEARIUM. Iterum aliâ decumbentibus in thalamo medium assistere & renidentem Christum conspexit. Talia nimirum virgo animus somnia alit. Jam familiæ suæ leges ELZEARIUS has fixit: *Sacris quotidie interessent: vitam castam agerent: post octavum diem animum expiarent: post mensem Epulo sacro rescicerent: antemeridianum tempus pietati, pomeridianum labori darent: verbum vel impium vel obscœnum atro pane & aquâ luerent: vetito ludi genere omni se abstinerent: pacem non frangerent, fractam illico resarcirent: horam denique quotidie piis colloquiis donarent.* Ipse quòd irasci numquam velle, jam non posse credebatur; sed verius lædi non poterat, ut qui habitare in Crucifixi vulnere se dictitabat. Cæterum quòd nescio cujus noxæ periculum adisset, Christus eum per totum carminis Davidici, quod quinquagesimum numeramus, decursum, flagellis cecidit. Quid hîc illi, qui ad peccandi pericula non eunt, sed currunt? Obiit demum mortem sub annum M. CCC. XXIII. cum vitæ magistram, ut ipse Christus edixerat, MARIAM habuisset. Vestra vita, Sodales, qui eâdem magistrâ gloriamini, dicite, cur est dissimilis? *Ex Surio.*

Non solum à gravibus peccatis tempera, sed etiam ab illis, quæ levia apparent, quæ ferè negligi sperniq; solent, quasi

quasi nulla de similibus reddenda foret ratio, cum per ejusmodi etiam nos perdere soleat diabolus. S. Ephrem c. de Temperant.

S. THIEMO EP. MART. 28. Septembris.

Natus in illustri Bojorum familiâ THIEMO, & in sinu sociorum D. Benedicti educatus, literas omnes à primis annis imbibit. addidit deinde pingendi fingendique & celandi artes. Tam doctum ille artifex dæmon pænè fefellit, cum fugam è cœnobio persuasit. Sed acceptam ignominiam reversus mox novâ victoriâ obruit, & , ut hanc probari à Superis scires, insequente nocte per somnum victori sibi deferrî infulam Salisburgensem & Martyrum palmam vidit. Nec multò post moriens Gebhardus Pont. heredem THIEMONEM dixit. Sed involavit in hanc Pseudoepiscopus Berchtoldus, qui pro Imp. Henrico contra Pont. Greg. stabat. Hic captivo THIEMONI spem infulæ auferre cum capite voluit. Sed aut exerravit gladius, aut duriozem se cervicem deprehendit. THIEMO modò palmam prehenderet, facile infulam missam facturûs, elapsus è carcere Hierosolymam unâ cum Guelfone petiit. Sed à Turcis captus, cum statuariam artem professus esset, jussus est truncum & deformatum Mahometis simulacrum splendori pristino reddere. Hic THIEMO malleum aliaque artis instrumenta petere; mox, ubi hæc ad manus fuere, celebre & oraculis illustre idolum in mille alias partes deformare, numquam doctius arte suâ usus. Nec præmium artificii suo defuit, scuticis toxicatis casso, omnibusque membris trunco venter discissus, baculoq; implexa ilia sede suâ cum corde evulsa.

Reliquit

28. Sept.

VITA SANCTORVM.

473

Reliquit tamen opus immortale post se, & quale nullum Praxiteles. *Ex Bavar. Sanctâ.*

Beatus qui sanctitatem ut lucem diligit, & tenebrosi diaboli operibus non inquinat corpus suum in conspectu sanctissimi Dei nostri. Beatus qui corpus suum Servatori custodit in sanctitate, & malis operibus non contaminat animam suam, sed gratus manet in Domino Deo suo. S. Ephrem in Beatitud.

S. VENCESLAUS M. 28. Septembris.

DISPARIS educationis dispares exitus vide. ERANT VENCESLAUS & Boleslaus germani fratres, Bohemiæ uterque Dux: sed illum avia Ludmilla sanctissima matrona, hunc monstrum mulieris Drahomira mater eduxit. Nempe uterq; mores nutricis imbibit. Fratres negares: tam iste pietatem oderat, tam ille amaverat. Ille divina humanaque omnia susque deque habere; hic verò nudis pedibus summâ hieme templa obire, & facienti Sacerdoti minister adesse. Ostendit cælum, gratum sibi esse, hominem iis muniis assuescere, quibus cives sui Angeli delectarentur. Cùm enim in Radislaum moveret VENCESLAUS parcus sanguinis suorum, sed prodigus sui, hosti duellum obrulit, ensiculo brevi succinctus, sed benè loricâ è cilicio & cruce armatus. Adest ille rotus ferreus, hastâque ingenti & machærâ timendus; verum pugnam sibi non cum homine esse, sed Angelo videt, qui perterritû ad genua VENCESLAI cogit descendere. Quin Otho etiam Imperator cum comitia haberet, inter Angelorum manus ingredi aulam VENCESLAVM vidit, comitatu profectò ipsi etiam Imperatori invidendo. Tandem Drahomira blandis verbis ad se invitatum
per

per Bolestaum in mensâ obtruncat. Sed parricidium novercæ matris, neque ipsa quidem Styx tulit: curru quippe vectam cum omni comitatu (s̄ modò aurigam excipias, qui ære campano excitus ad aram accurrerat) vivam absorpsit, utique non levem terram habituram, cui viva tam gravis fuerat. *Ex Surio.*

Nemo speret in patronis, nemo in amicis aut parentibus, cum etiam frater fratrem tradat in mortem, pater filium, & filius patrem. S. Joann. Chrysost. hom. 24. in Matthæum.

S. CHARITON CONF. 28. Septembris.

Sic persuasum habeo, uti dedecus plenum ignominia civi Romano fuit, ita plenum gloria facinus Christiano fuisse, ad tribunal cædi. Cur enim CHARITON nobilis Iconii civis obtorto collo in jus iniquissimum raptatus exultavit etiam gaudio, cum in crucis formam extensus flagris cæderetur barbarum, & facibus ustularetur miserandum, nisi quòd uni Scævola Romano invidiam facere omnes Christiani vellent, docereque nullas honestiores cicatrices esse, quàm pro Christo à tyranno acceptas? His plenus miles noster in carcerem detrusus est. aperuit tamen hunc, quæ vitam clausit impiam Aureliano mors impia. Ergo liber CHARITON, ut Christi vestigiis insisteret, instituit Hierosolymam petere; sed interceptum exitinere prædones in antrum suum abducunt, ignari à captivo se spoliandos. Etenim cum palantibus illis serpens haustum libasset, mortem omnes sub adventum biberunt, & è vinculis CHARITON Angeli operâ exemptus, spolia omnia prædonum prædam pauperum fecit. Inde jam animis insidias

struere

struere CHARITON, & ex urbe socios vitæ plurimos in silvas pellicere, jamque asceteria terna condere, verbis, exemplo tenere. Post hæc denique placuit rupem conscendere (per solas scalas aditus erat) indeque velut ex arce suis advigilare. Fons quoque cum deesset, lacrimis hunc mercatus est. Denique cum ad suos undique convocatos pro virtute verba faceret, dixit & vixit. *Ex Metaphr.*

Si mortem assiduè meditaberis, non peccabis: si ab omnibus terrenis negotiis liber ac nudus fueris, latronis impetum non timebis: si hæc caduca & fugacia despexeris, victoria palmam obtinebis. S. Ephrem in Beatitud.

S. LIOBA ABBATISSA. 28. Septembris.

LIOBA est, nobilis cum primis & Deo dicata virgo, eademque virginum multarum mater. Et hanc, cum Germaniam percoleret D. Bonifacius, ex Angliâ in auxilium evocavit, ut novo Parthenoni Bischoffheimensi Antistes præesset. Vitam vixit, quam rebellis cælo Angelus invideret homini. Inde cum labe nullâ posset, sinistris rumoribus famam vitare virginis aggressus est in hunc modum. Muliercula stipe victitabat, quam in dies singulos virginum asceterium porrigebat. Hæc cum prolem extra thori leges enixa esset, crimen mergere cum partu in rivo voluit, qui cœnobium proximus alluebat. Sed non eluerunt aquæ facinus; prodiderunt, & in suspicionem cædis ad populum totum virginum Collegium vocarunt. Hic LIOBA in auxilium Superos passis manibus tam diu vocare, dum Davidis omnia carmina percurreret. Inde cœnobii muros circumlatâ cruce lustrare. Neque refugit patrocinari cælum,

cælum. Sceleris conscia mulier à dæmone correpta ultrò se stitit, & crimen falsa innocentes omnes absolvit. Porro **LIORÆ** de Deo illi fuere sermones, ut hos Imperatoriæ Caroli M. & conjugis augustissimæ aures sitirent. Miris etiam post mortem plurimis, multis etiam in vitâ claruit. Inter hæc illud memorandum, quòd tempestatem ultima minitantem urbi crucis signo fugavit, **CHRISTIQUE** & **MARIÆ** nomine omne cælum serenavit. Et verò ad geminos soles cur non nubes fugerent? *Ex Surio.*

Si propriam gloriam quæris, florenti invides, absenti detrahis, reponis ladenti te. Hoc Christus non fecit. Confiteris te nosse Deum, factis autem negas; non rectè, non planè, sed impiè; linguam Christo, animam dedisti diabolo. S. Bern. Serm. 24. sup. Cant.

S. MICHAEL ARCHANG. 29. Septemb.

MICHAELEM vides Angelorum bonorum omnium Principem, malorum omnium dominorem: Numinis ad mortales principem legatum, horum ad cælos ductorem fidissimum, operumq; æquissimum libripendem. Tam benè itaque de se merito Christiana Respub. jam olim trophæa, aras & templa statuit. Nam ut montem Garganum, cujus alibi mentionem fecimus, hîc taceam, **D. Joannis** Apostoli ætate **MICHAELIS** nomen, quòd salutiferas in hominum usum aquas eduxisset, apud complures populos celeberrimum fuit. **D.** etiam **Autbertus** sub annû Christianû **DCC. IX.** ita jubenti **MICHAELI** ædem in rupe, quam mare undique alluit, exædificavit. Imp. deinde **Constantinus**, cum ejus auspiciis hostes suos omnes devicisset, gratitudinis monumentum splendidi-

didissimum templum posuit, cujus exempli sui heredes viros deinceps principes permultos, sed nostrā potissimum tempestate habuit. Vidit certè Bavaria in eam magnificentiam sacra D. MICHAELI tecta exurgere, ut aut has ædes terra dignas aut nullas habeat, quas cæli Princeps post cælum incolat. Quamvis, si verum loqui velimus, non tam Angeli nobiscum, quàm nos secum habitare percupiant.

Quantâ solitudine nobis opus est, ut dignos nos exhibeamus Angelorum frequentiam, & eo modo conversemur in conspectu eorum, ne fortè sanctos offendamus obtutus? Væ enim nobis, si provocati peccatis nostris indignos nos judicaverint suâ visitatione. S. Bern. S. I. de S. Michaeli.

S. HIERONYMUS D. ECCL.
30. Septembris.

FUIT HIERONYMVS natione Dalmata. Mundum panè omnem cum lustrasset, neque usquam hic arrideret, pedem extra mundum tandem posuit, hoc est, ad Anachoretas transtulit. Hic dum identidem profanos adhuc scriptores lectitat, evocatus ad divinum tribunal, quis sit? rogatur. Respondet Christianum se esse: at negat iudex, Ciceronianum esse dictitans, non Christianum; simul mendacii convictum cædi tamdiu imperat, dum vitæ emendationem HIERONYMVS, cælites vadimonium spondent. Et certè amplius quid fuisse quam somnium sparsæ passim per omne corpus plagæ loquebantur. Quid jam mirum, si exinde, quidquid demum ageret HIERONYMVS, auribus tuba illa fatalis obmurmurabat, oculisque vindex ille iudex oberrabat? Porro in more positum

tum habuit, cum orcus incursaret, ad Jesu pedes confugere, hos longis jejuniis multisque lacrimis mollire, infesta interim cogitationum agmina assiduis saxorum ictibus è pectore propulsare; tam dulci victoriæ fructu, ut quandoque sublatum in cælum se putaret, qui mersum modò imis se inferis redebat. Interim etiam dum vixit, Doctorem suum in HIERONYMO orbis Christianus coluit, hostem verò hæresis extimuit. Ipse vitam denique ibi clausit, ubi ordiri Deus infans voluit, magnus heros, ut cui in tumulum Christi cunæ cesserunt. *Ex vitâ & ejusd. ep.*

Ecce de calo tuba canit; ecce cum nubibus debellaturus orbem Imperator armatus egreditur, ecce bis acutus gladius ex Regis ore procedens obviam quæque metit; & tu mihi de cubiculo ad aciem, tu de umbrâ progredieris ad solem? S. Hier. Ep. I.

S. GREGORIUS ARMENIUS EP.

30. Septembris.

GREGORIO huic nostro patria cognomen Armeno fecit. A Tiridate rege suppliciiis, quantis vix ullus alius Martyr, exercitus duravit tamen, inter mille mortes numquam mortuus. Darem catalogum cruciatuum, sed non capit hos scheda hæc: totum illi librum vitæ implent. Tibi hoc sufficiat, Lector: non ferenda tulit, non dicenda nobis fecit. Itaque victor in omnibus pugnis, demum in cisternâ altitudine suâ & fœtore horridâ ipsos annos x. & iv. triumphavit, cum annonam diurnam panem unum matrona vidua subministraret. Inter hæc Agni auspiciis in Armeniam advenit totum virginum agmen. Ducebat Gainna antistita: formâ verò inter omnes eminebat

30. Sept.

VITÆ SANCTORVM.

479

nebat Ripsimis, cuius cum castitatem oppugnatum iret Diocletianus, fugit scilicet illa, vincere docta Parthorum more. Sed Tiridates rex non minus Diocletiano in virgine dictâ periit. Offendit tamen in Amazones: vitam eripere potuit omnibus, Christum sponsum ne uni quidem, quamvis nec illud impunè. Audi enim quisquis cum Ulyssè Circæam non fugis Venerem. Tiridates, Deo sic volente, cum animum humanum jam nuper exuisset, nunc corpore etiam in porcum abiit, mundoque non fictum Elpenora spectandū dedit. Sed neque setas prius posuit, quam ex cisternâ extractus Gregorius cruces templaq; Christo, & quod caput est, populum sacrasset. Tum enim & rex sordes posuit, & sacro lavacro lotus cum hominis schemate mores etiam humanos recepit. Mirabantur tunc hominem in porcum migrasse. magis ego miror familiare hoc nobis miraculum & quotidianum admirationi non esse. *Ex Surio.*

Non potest in iis, qui fluido estu voluptatum huc atque illuc feruntur incerti, ullius spiritus esse vitale commercium. Homo igitur ipse sibi auctor est arumna: nam nisi quis porci more vixisset, numquam in eum accepisset diabolus potestatem. S. Ambros. l. 6. in S. Luc. cap. 8.

OCTO-